

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

- עלי מרפא
- שער הגיליון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- דוא דשבת
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- ואשתטח במקום שאשתטח
- הצדיק משיב אבירות, רק תבא
- אכילה בקדושה
- התשובה של אלול
- עודנה האש יוקרת
- התורה הזמנית
- חיזוק המלאכים
- השפע שנמשך בשבת
- ריגול דקדושה
- מלחמות עמלק
- חינוך להגדרה של אלול
- שור"ת בענין התשובה
- ריקוד והמחזאות כך בשבת

הרבי שמשיב אבדות

אבדנו כל מיני דברים בחיים, מי שמצא אותם הוא צדיק גדול שבוודאי יחזיר לנו, צריך לגשת אליו.

עשירים גדולים. אבל הצדיקים הללו מעדיפים להחזיר אבדה לבעליה. ואם הבעלים התייאשו, הם לא נואשו ממנו ולפנים משורת הדין הם טורחים ומחזירים את הבעלים לבעלותו, ולאחר מכן משיבים לידידו גם את אבדותיו. חסד שכזה!

האריז"ל כותב שלעניין זה יש הבדל גדול בין שני סוגי צדיקים, יש צדיקים ששומרים את האבדות חסרות הבעלים לעצמם ויש ששייבו אותן לבעליהן

”אני לדודי ודודי לי. כשרק שנינו בתוך הסיפור, בלי שאף אחד ידחוף את האף, אנחנו נסתדר

לפנים משורת הדין. על סוג זה נמנים צדיקים גדולים במיוחד שאינם זקוקים לחלקו של אף אחד, די להם בשלהם. על כך, כפי שמלמד האריז"ל אנו מבקשים בברכת 'על הצדיקים' ו'שים חלקינו עימם' שאת אבדותינו ימצאו הצדיקים משיבי האבדות.

האבדה שלך, באומן

מתכוננים למסע השנתי לאומן, והימים ימי חיפוש ובקשה. כלתה שנה והרפתקאותיה, ואבדות רבות נפלו מאיתנו תוך כדי, לעיתים גם מתוך חיפוש אבדות ישנות, מה עושים? מתפללים לנס ומחפשים מודעות השבת אבדה.

ואם נמצאה מודעה כזו, ואם האבדה חשובה עד כדי עגמת נפש, המודעה תחזיר למאבד הנואש את תקוותו ותשמח אותו עד אין קץ. ובכן איש יקר, האבדות שלך נמצאו, והן מונחות ברשותו של צדיק נדיר שחפש ומצא אותן, צריך רק לגשת אליו ולבקש.

אבל קודם לכן אנחנו צריכים להיות משוכנעים שאכן אבד לנו משהו. לפנינו שבועות ספורים להתכונן. בספריו של רבינו הקדוש מוצא האבדות, ניתן למצוא גם עצות טובות ומועילות להחייאת זיכרונות אבודים, לעורר לבבות נרדמים, זה הזמן להתחיל להרגיש את הטוב ששייך לנו ובוודאי נקבל בחזרה בראש השנה אצל הרבי.

השנה במיוחד, דווקא משום שזכינו למניעות אורגניליות, נקדיש את כל הכוחות להשתוקק להתפלל לרצות ולהתכונן למפגש עם הרבי משיב האבדות. (ע"פ ליקו"ה חו"מ, מתנה ה')

לא נעים לאבד משהו, וככל שהדבר יקר יותר לבעלי, אובדנו מסב עגמות נפש מרובה יותר. אבל האבדה עצמה מתחילה עוד קודם לכן, בתוך האדם המאבד בעצמו. בכל אובדן מעורבת מידה מסוימת של היסח הדעת, והאיבוד משקף פגם פנימי בדעת.

החפץ והבעלים

פרשתנו מצווה אותנו בהשבת אבידה, המצווה חשובה עד מאוד וגורמת לעשיית שלום בין אדם לחברו, אך גם למצווה זו יש תחום, קו הגבול לחיוב השבת אבידה הוא הייאוש. וכאן מלמד רבי נתן לימוד נפלא:

לכל חפץ יש שתי חלקים. הראשון הוא גופו הגשמי של החפץ, ממשותו. והשני הוא הקניין והקשר והשייכות שיש לחפץ אל בעליו. קשר זה מתקיים במוחו ובדעתו של הבעלים, המודע לשייכות החפץ אליו וזהו גופו של הקניין.

כשאנו אומרים על חפץ שהוא מצוי 'ברשות' פלוני, אין כוונתנו שהחפץ מונח דווקא בביתו ובדירתו. יתכן שהחפץ מונח ברשות אחרת, הרשות האמתית ממוקמת בדעתו וברצון הבעלים. מכאן, כותב רבי נתן, גם שורש המילה 'חפץ' - מלשון רצון. הצד הזה של החפץ מקביל לבחינת 'נשמע'.

ההבנה הזו עומדת בבסיסה של מצוות השבת אבדה. מכיוון שהחפץ קשור בבעליו לא רק באמצעות הימצאותו הממשית בידיו, אלא בעיקר בקניין. ממילא כל עוד לא ניתק הבעלים את דעתו ורצונו מהחפץ, הרי שמבחינה הלכתית החפץ עודנו ברשותו וחלה לגביו חובת השבת אבידה. ייאוש יהפוך את החפץ לאבוד ולהפקר.

אבדות הנפש

משיבי האבדות המהדרין ביותר הם צדיקים גדולים ומיוחדים, שהתמסרו לעבודת החיפוש במלא כוחותיהם ומרצם, והקדישו את ימיהם ולילותיהם לבקשת אבדותיהם. הם שוטטו וחיפשו, ומשמצאו את כל מה ששייך להם, לא נטשו את השטח והמשיכו לדלות ממעמקים אבדות של אחרים; חפצי נפש, חלקי רוח, רסיסי נשמות שנשרו ונפלו מאלו שאין בהם דעת לחפש, ואינם יודעים כלל שאיבדו משהו, והצדיקים מחפשים עבורם ומוצאים...

מה דינן של אלו המציאות חסרות הבעלים? על פי דין הן שייכות למוצאן, הבעלים התייאשו והמוצא יעשה בהן כטוב בעיניו. הצדיקים, לפי סעיף זה,

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

ה' יעזור לי בחסדו ליסע למקום שאסע

ב"ה יום א' ר"ח אלול תקצ"ט

שְׁלוֹם לְבָנֵי חֲבִיבִי ... וּבְדַעְתִּי לִנְסֵעַ אִם יִדְעָה הַשֵּׁם בְּיוֹם מָחָר אַחֲרֵי חֲצוֹת יוֹם, וְדַעְתִּי חֶזֶק לְבָלִי לַעֲבֹד יוֹתֵר, וְהִ' יֵעָזֵר לִי בְּחֶסֶדוֹ לִסְעַ לְמָקוֹם שְׂאֵסֵעַ לְהִשְׁתַּחֲשֹׁת בְּמָקוֹם שְׂאֵשְׁתַּחֲשֹׁת. אֲשׁוּר בְּאַמְתָּ אֵינִי יוֹדֵעַ כָּלֵל עוֹד עַד הֵיכָן הִדְבַּר מִגִּיעַ, אֲבָל זֶה אֲנִי יוֹדֵעַ בְּרֹוּר בְּעֻזַּת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שְׂאֵנִי צָרִיךְ לִסְעַ לְשָׁם בְּכָל עֵת, וּבְפֶרֶט עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקֹּדֶשׁ וְהַנּוֹרָא וְהָאֵיִם מְאֹד מְאֹד, וְגַם אֲנִי צָרִיךְ לְעוֹדֵר לְחֶזֶק אֲתָנָם בְּכָל פֶּזֶז בְּכָל מִינֵי דְבוּרֵי אֲמָת שְׁבַעְעוֹלָם. שְׁתִּזְנֶנּוּ גַם כֵּן לְהִיטִיט שֶׁכֵּן הוּא יִתְיַכֵּם וְכִי וְנָל. וְאִם כֵּן כִּבְרֵי אֲתָה יוֹדְעִים קֶצֶת מִזֶּה. אֲבָל צָרִיכִי עֲתִידָה לְהִתְחִיל מִחֲדָשׁ, בְּפֶרֶט עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׂאֵנִי עֶקֶר הַהִתְחַלְשׁוֹת לְטוֹבָה, וְיֵשׁ הִרְבֵּה הִרְבֵּה מְאֹד מְאֹד לְדַבֵּר בָּזֶה. אֲךָ אֵיךְ הִפְנִי וְהִנֵּיר מִסְפִּיק.

וְכָל טְרִדַת הַפְּרָנְסָה וְכָל הַמְחַלְקָת וּבְזִיזוֹת וְשִׁפְכוֹת דָּמִים, אֲשׁוּר אֲתָם מְבַקְשִׁים פֶּקֶת עַל כָּל זֶה, וְהִכָּל צָרִיכִים לִישׁוּעָת אֱלֹהֵינוּ, יִמְלֵא ה' כָּל מְשָׁאֲלוֹת יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה. וְכָל זֶה הוּא סוּד פְּתוּחַ אֲלֹל שְׁהוּא לְהַכְנִיעַ הַדָּם שֶׁבְּחֶלֶל הַשְּׂמָאֲלִי. וְהִתְקוֹן עַל יְדֵי שִׁיחָף מִדָּם לְדָם לְסָבֵל בְּזִיזוֹת וְשִׁפְכוֹת דָּמִים מִכֶּמֶת צָדִידִים. כִּי גַם מִזֶּה שְׂמֻחָה כָּל אֶחָד בְּעֵינֵי עֲצָמוֹ וְנִדְמָה לוֹ כְּאִלּוֹ חו"ו חו"ו אִפְסֵי תִקְוָה גַם זֶה בְּחִינַת שְׁמִיכַת דָּמִים שְׂעָרֵינוּ לְסָבֵל הִכָּל. וְ. אֵךְ עַל כֵּי כִּי חִלְיָה וְחִלְיָה לְפָל בְּעֵינֵי עֲצָמוֹ שֶׁבְּחִיל זֶה. וְהָ כָּל פְּתוּחַ אֲלֵל שְׁהוּא בְּחִינַת בְּקִי בְּחִלְיָה בְּקִי בְּרָצוֹא בְּקִי בְּשׁוֹב. אִם אִסְקֵי שְׂמִים שֶׁם אֲתָה וְאֶצִּיעָה שְׂאֵל הַנֶּה... נתן מברסלב

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	מקומו	מקומו	מקומו	דף הנומי
שבת	יג	כג	קנח	סג	ה
א	יד	כג	קנט	סד	ו
ב	טו	כד	קס	סד	ז
ג	טז	כד	קסא	סד	ח
ד	יז	כה	קסב	סד	ט
ה	יח	כה	קסג	סד	י
ו	יט	כו	קסד	סד	יא

עיון התורה הזמנית ליקוטי מוהר"ן ד"א תורה ס"א - ח"ב תורה ד'

קדושת אכילה

אם הרבי אומר, שאכילת שבת הוא פלו קדש וכלו אלקות, אז זה מלא מאלקים, החלה מלאה מאלקות!

--- שמיצתי, שפעם ר' נחמן טולטשינער לאחר שאכל סעודת ליל שבת, דגים ובשר וקצת קומפוט, אחר כך לקח ואכל עוד חלה, וענה ואמר: אם הרבי אומר, שאכילת שבת הוא פלו קדש וכלו אלקות, אז זה מלא מאלקים, החלה מלאה מאלקות!

אחרי האכל, פאשר מרגישים אלקות, אכילים עוד חתיכת חלה. התפלא אחד הסועדים, זה היה אצלו חדוש, אחרי מה שאכלנו כבר הולכים לבדו, אכילים עוד חלה? מי אכיל? אז היה לו חדוש. אז הוא אמר את הדבור הזה: עוד חתיכת חלה - עוד חתיכת אלקות. זהו גם מחמת גדל קדושתו, הוא היה פלו אלקות! הוא מרים את עיניו להשם יתברך, אחר כך הוא אוכל עוד פפית!

(השואל: מה דברתם אתמול מענין להרים את הכף שוב?) מובא, שלצדיקים היה עבודה גדולה שבעת האכילה, אחרי כל פפית, הם הניחו את הפפית והרימו את העינים להשם יתברך, אחרי כל פפית.

ואצל רבי אברהם בערניי זה היה כן! רבי אברהם שטערינהארץ אכל אצלו סעודה, הוא ראה שהיה מתנהג ככה, הוא מרים את עיניו להשם יתברך, אחר כך הוא אוכל עוד פפית!

זו היא הדרך של גדולים וצדיקים, התאנה לא יכולה כבר להיות כה חזקה, אחרי כל פפית להרים את העינים בעצמם להשם יתברך! לא לחקות את זה אלא לנסות את זה, תראה אם זו אכילה או לא! אתה תראה שזהו ענין אחר לגמרי, וזו היתה עבודה של צדיקים!

זה כבר סוג אכילה אחר לגמרי, תנסו ותראו, לאלל פפית, ולהוריד את הפפית, ולהרים את העינים להשם יתברך.

ר' אברהם בערניי היה יהודי גביר, עשיר גדול, נה, בשלו בעבודת ארונת צהרים טובה, עם מאכלים טובים וטעמים, ובמצב כזה, הוא אוכל מעט, ועושה הפסקות בטעמויות שלו ומרים את העינים להשם יתברך, זאת היא, אה, קדושת האכילה! העבודה הזו מובאת בנוגע לאנשים גדולים, העבודה הזו!

(השואל: מי ספר?) רבי אברהם שטערינהארץ ספר את זה! הוא היה הרי נכד של הרב משההרין, הוא היה יתום, הוא התגלגל שם, אזי אומר לו הרב: אם משהו יבקש ממך שתאכל אצלו, שלא תלה, אבל אם יבקש ממך רבי אברהם בערניי, אליו כן תלה!

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אסור לכתוב לשון הרע במכתב או במודעה או בעיתון, וכן אסור לרמוז בידיים או שאר איברי הגוף כל תנועה המורידה ערך האדם שעליו מרמזים.

אסור להראות מכתב עם שגיאות לאחרים, כדי שיבינו מעצמם גנות הכותב, אף שאין מראה המכתב מדבר על הכותב.

שנים שסיפרו אותו סיפור של לשון הרע לאותם שומעים בזה אחר זה, אף שהשני לא חידוש שום ידיעה, עובר על איסור לשון הרע, משום שמתקבל להם יותר אחרי ששמעו גם ממנו. ונסתפק הח"ח אם החטא של השני הוא בין אדם למקום או בין אדם לחבירו, ונפק"מ אם צריך לפייס את האדם שדיבר עליו.

(קיצור הל' לשון הרע פ"ג סעיף ח)

ויע"כ פית שני לא נהרב פי אם ע"י שנאת חנם. פי על-ידי-זה לא נבכלו, ולא יכלו לקבל המתקן מחכמה עילאה.

(לקושי הלכות פ"ד אה)

איך מתגברים על הפחד של חודש אלול כשהש"ת בודק

אפילו כל הרהור ומחשבה?

שייך לך, ואם לא תתחיל מעתה לכבד את האחרים עליך, אזי פעם אחת שאתה קם מהספסל באמצע הסדר, או מזיז את הראש שלא כרצון הישיבה, אתה תמצא את עצמך בחוץ!

ואז נשמע קול רעש גדול מצד בני המשפחה, הנשמע כדבר הזה, שדורשים מבחור שלא יזיז את הראש, ולהעיק בחור מהישיבה על שפעם אחת קם מהספסל. ולמה יש אחרים גרועים יותר שאין מענישים אותם.

ד] והאמת היא, שבדודאי שהמשיג התכוון למוצא פיו, ולא רק בשביל להפחיד. אבל כוונת איום זה היה רק בשביל שייכנע, כי כשהבחור מבין באופן כללי שיש כאן מערכת שצריך להכנע אליו, והוא מצד עצמו בא לבקש עזרה וסיוע, ומרבה להתיעץ עם הרבנים על דרכי מלחמה עם היצר הרע שלו, אזי מחכים לו ואין דוחקים בו להצליח תיכף בשלמות, שהרי זה בדיוק כל מטרת הישיבה לקרב ולסייע. אך כאשר יש בחור שאינו מבין שיש בעל הבית, אזי באמת יענישו אותו על כל דבר קטן.

והנמשל ברור. כשאדם נכנע ובא בכל יום לפני ה' ומספר לו על היצר הרע שלו, ומבקש עזרה, אזי אדרבא מחכים וממתינים לו, ומסייעים בעדו, וכל מה שכתוב בספרי מוסר, הוא רק בשביל לעורר את ההכנעה הראשונה, להבין שיש כאן בעל הבית.

והיה הגבור עם גבוריו הולך וכוונש מדינות, ולא היה רוצה פי אם הכנעה וכשהיו בני מדינה מכניעים עצמן תחתיו היה מניחם.

א] כל מה שכתוב בספרי מוסר מעניש הגיהנום ומיראת המשפט בר"ה, על זה אמר מוהרנ"ת שיש שאינם לומדים נכון את הספרי מוסר, כי הכוונה לקרב ולא לרחק ולהפיל, (ליקו"ה פסח ט - ט"ז, בכור בהמה טהורה ד' - י"ז). וההמון עם טועה בהסתכלות על ר"ה. נדמה להם שמי שלא יהיה צדיק מושלם עד ר"ה לא יזכה ח"ו לעבור בדין. וזו טעות גדולה מאוד, שהרי אם האדם כבר השלים עצמו, אזי אדרבא אין לו מה לעשות בעולם.

ב] ולאור המעשה הנורא שמספר רביז"ל מענין הגיבור שהולך וכוונש מדינות, נוכל להבין קצת איך להסתכל נכון על ראש השנה והמשפט והעונשים. כי הגיבור אינו חפץ בכלום, רק הכנעה, וכשמכניעים עצמם אליו הוא מניח.

ג] ונמשיל הדבר לבחור הנמצא בישיבה ללא שום קבלת מרות, ועושה ככל העולה על רוחו, ואפילו אם לומד הרבה ויודע לימודו וכו', אבל אינו מביט כלל על הוראות הישיבה. ולאחר כמה הזהרות, כאשר כלו כל הקיצין, אומר לו המשיג בפנים זועפות: תקשיב טוב, אם אתה לא מבין שאתה מסתובב במקום שלא

הליכות

שיחות ומנהגים

מארץ ישראל לאומן

לרב גדול מעלתו וקדושתו העצומה של רבי אברהם, אזי המסירות נפש ברחמינות (מרב התעורבות והפריצות שהיו אז כל משך זמן הנסיעה וביציא בזה) שהיה לו בנסיעתו מארץ ישראל לאומאן, היה יותר מהפסידות נפש אשר בגשמיית (מחלו וענייתו העצומה), והיה מדבק עצמו בהשם יתברך כל עת הנסיעה.

וספר רבי אברהם: "כשנסעתי פעם מארץ ישראל לבוא לאומאן על ראש השנה וראיתי את כל הפלגלים והתעורבות אנשים ונשים שיש על הספינה, לקחתי ביד את הספר לקוטי מוה"ר"ן ב"פ, והגיתי בו בדרפי מתחלתו, וגמרתיו בהגיעי לנמל אודסה".

יום א' [ה' אלול תרע"ב] אני נוסע ליפו, לעת ערב בא ידידנו רבי אברהם [ב"ר נחמן] לנסוע על ראש השנה לאומאן, ולן אצלי שתי לילות, הגם שזה כמה שבועות שבא לכאן לנסוע על ראש השנה, אבל חזר אז ירושלימה, כי נסכם אז בדעתנו שלא לנסוע עוד על ראש השנה לאומאן מירושלים תבנה ותכונן, אבל זה כמה ימים שנתחרט, ועתה הוא נוסע! תולדות שמואל

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ה' מאמר י"ב
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

ועקר חזקת המלאך הוא בניסן, כי ניסן ראש השנה למלאכים (ראש השנה ב'), ואז נתחדש כל ההתמנות של כל אחד ואחד, ואז נותנין לכל המלאכים ההתמנות שלהם, ואזי נתחדש הרצון של השם יתברך, בחינת (היכל א'): "במצינו עבד בחיל שמיא", כי אז נותנין לכלם ההתמנות שלהם כרצונו יתברך, ואז יש להמלאכים שמחה ונתחזקו. כי אז, בניסן, הוא זמן הגאולה, כי בניסן נגאלו, וזה ידוע, שעקר גלות מצרים היה לתקן חטא אדם הראשון, שהיו שדים מחממין אותו והוליד שדין וכו' (ענינו י"ח: בראשית ובה פרשת ב'), והחפזים הוא על ידי חלישות המלאך כנ"ל, ומחמת זה היה גלות מצרים ובניסן נגאלו, ונתתקן חטא אדם הראשון אז. נמצא שבניסן נתחזק כח המלאך, שזה בחינת תקון חטא אדם הראשון, שנתתקן בניסן, בעת גאולת מצרים כנ"ל. וזה שכתוב (שמות ז'): "והוצאתי את צבאתי" בחינת מלאכים, שיצאו ונגאלו בניסן, כי אז נתחזקו ונתתקנו כנ"ל. ועל כן עקר התחדשות הרצון, בחינת: "ובמצינו עבד בחיל שמיא", הוא בניסן, כי אז הוא זמן תקון וחזקת שלהם כנ"ל:

אבל גם בכל השנה יכולין לחדש הרצון על ידי השמחה, כי על ידי השמחה נותנין חזקת המלאכים כנ"ל, ואזי נתעורר שמחה בהמלאכים כאלו נתחדש הרצון, בחינת: "ובמצינו עבד בחיל שמיא", באותו היום, כאלו קבלו ההתמנות שלהם באותו היום, אבל עקר התחדשות הרצון הוא בניסן, ואזי הוא עקר חזקת שלהם, ואזי בניסן היה ראוי שיתבטל הטמא הנ"ל לגמרי, מאחר שנתתקן ונתחזק כח המלאך, כנ"ל:

חיזוק המלאכים בניסן

רבינו מבאר שכל דבר שיוור לעולם יורד דרך המלאכים, ואחר כך עובר דרך השדים, ואחר כך מגיע למטה, וצריך לחזק את כח המלאכים שבמאכלים, שזה נעשה ע"י שמחה, ועי"ז זוכים לחלומות טובים, בבחינת חלום ע"י מלאך, כי החלומות הם כפי המאכלים. וממשיך רבינו לבאר שעיקר הזמן של חיזוק המלאך הוא בניסן שאז הוא ראש השנה למלאכים, ואז נותנים לכל מלאך את ההתמנות שלו כי אז מתחדש גילוי רצונו יתברך ואז נותנים לכל אחד את ההתמנות שלו, ועי"ז מתחזקים המלאכים כי עי"ז יש להם שמחה שזה מחזק את כוחם, כי בניסן הוא זמן הגאולה, ועיקר הגאולה הוא ע"י חיזוק כח המלאך, כי עם ישראל ירדו למצרים כדי לתקן חטא אדם הראשון שהיו שדים מחממים אותו, והיינו שהתגבר כח השדים על כח המלאכים, וממילא התיקון של גלות מצרים היה ע"י החיזוק של כח המלאכים, וזה מתתקן מחדש בכל פעם בניסן, אבל גם בכל השנה יכולים לחזק את המלאך ע"י השמחה שע"י נותנים חיזוק במלאכים, ומתעורר בהם שמחה כאילו קיבלו ההתמנות באותו יום, כי מתעורר ההארה של ניסן שהוא זמן הגאולה שהוא חיזוק כח המלאכים.

גלות וגאולת מצרים

והנה לכא' עניין זה של יציאת מצרים שהיה בניסן הוא עניין צדדי שזכר כאן אגב שהזכר עניין חיזוק המלאכים, אבל באמת אם נתבונן נראה שכל המאמר כלול בעניין זה של גלות וגאולת מצרים, כי באמת הרי יציאת מצרים היה אחרי ש"עקרו" להשי"ת צעקה מעומק הלב, שע"י נולדים העצות [שזהו שורש גאולת מצרים], ואז נתגלה משה רבינו שהוא האיש תבונות והוציאם ממצרים עד שקיבלו את התורה שהיא כללות העצות דקדושה, וזכר ליציאת מצרים נצטוו להניח תפילין שהוא הכח של המגנין ארץ להעלות את הבהמיות אל הקדושה, להפוך מהחתים בשרו לחותם דקדושה, ולכן כשיצאו ממצרים נתבשרו "כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' ופאיד" כי ע"י האמונה שמתגלית ביציאת מצרים ניצולים מהמכות המופלאות וזוכים לרפואה, נמצא שכללות המאמר כלול בעניין זה של גאולת מצרים. וביתר עומק, באמת כל עניין גלות מצרים הוא נפילת האמונה וגאולת

עוד יוקדת האש

תרצ"ד, להפליג עם בני ביתו מאודסה לעבר ארץ הקודש.

הוא קבע את מושבו בירושלים בין החומות. בהיותו מדרי עיר העתיקה, מצא לו מקומות שונים בסביבת מגוריו, לקיים בהם את דברי רבינו הקדוש לפרש שיחתנו בכל יום לפני ה' ולשפוך נפשנו אליו, כאשר היה באמנה אתו באומן.

רבי הירש לייב בוער כאש, בעיניו החדות הוא תר אחר סוג החסידים הנלהבים שהכיר וראה באומן שנותרה מאחורי המסך. בחיפושיו אחר מקום ראוי לדבקה בו יתברך ולהתבודד עמו, מצא לו מקום מובחר. יוצא היה למערב העיר, יורד בלאט אל פתחה המוסתר מעין רואים של 'מערות צדקיהו', הלא היא המערה עתיקת היום מן שלפי המסורת דרכה נמלט צדקיהו מלך יהודה מפני חיל הבבלים, כמסופר בספר מלכים ב' (פרק כ"ה). ענקית ומסועפת היא המערה, ולפי המקובל פתחה מגיע עד ליריחו. מקום זה ייעד לו רבי הירש לייב כדי לשפוך שיחתו לפני בוראו.

בבואו לשם, הבחין לעתים באברך צעיר החומק-יורד למעמקי המערה ונבלע בתוכה, ולאחר מכן מהדהדות זעקותיו ומפלחות את דממת הליל במשך זמן רב. אותו אברך, לא היה אלא רבי בנימין זאב חשין - רבי וועלוול, כפי שכונה. הוא נולד למשפחת 'פרושים' מיקרי קרתא ירושלים ונמנה על בחידי ישיבת 'עץ חיים' וזכה להתקרב שנה לפני בואו של רבי הירש לייב מאומן, לאורו של רבינו, לאחר שפגש בחסידים בנלהבים אשר דבוקים בבוראם בידא ובשמחה, הלא המה רבי שמואל הורביץ ורבי משה רוזנטל. הוא למד מהם את דרכי ההתבודדות, לפרש שיחתו לפני הבורא יתברך בלשון שמדברים בו, וכאשר חיפש איה ואפוא יוכל לקיים צוה זו בהידור, בלילה ומוחין לישוב, הוליכוהו גליו אל מערת צדקיהו.

במשך שעות ארוכות זעק רבי וועלוול במעמקי המערה בכלות הנפש ובבכייה עצומה. רבי הירש לייב היה אחוז התפעלות עד עמקי נפשו מבכיותו זעקותיו וכיסופיו של רבי וועלוול הצעיר, שהזכירה לו באחת את חבריו הקדושים אשר באומן. לימים סיפר על מה שראו עיניו ושמעו אוזניו, וכה הפטיר "אז ראיתי כי האש הקדושה של הרבי, אשר בערה באומן, מוסיפה ויוקדת גם כאן בארץ ישראל!"

השנה היא תרצ"ד. לארץ הקודש מגיע ובא החסיד הנלהב רבי הירש לייב לפל, הישר מאומן שמועבר למסך הברזל הסובייטי. באומן התגורר כשתים-עשרה שנים, לאחר שהגיע אליה מפולין. שם, בצילו של הרבי הגדול, התחבר עוד כנער צעיר לחבורת עובדי ה' נלהבים, שהקדישו את חייהם לעבודת הבורא תוך מסירות נפש מופלאה. הם עסקו בתורה ובתפילה, ובהתבודדות ביערות בלילות, כשנפשם בוערת ליצרה ברשפי

זעקות במעמקי המערה. החסיד רבי בנימין זאב חשין (וועלוול) חשין

שלהבתיה.

במשך הזמן, השלטון הקומוניסטי הלך והכביד את עולו והגביר את הרדיפות נגד שומרי הדת. אם בהתחלה זכו החסידים באומן לשקט יחסי, ונדמה היה שהשלטון כמו מתעלם מקיומם, הרי שככל שנקפו הימים הורגשו גם באומן הרדיפות. כמה וכמה מבין אותה חבורה מופלאה גמרו אומר לעזוב את רוסיה ולעלות לארץ ישראל.

אלא שהשלטונות לא מיהרו להעניק אשרות-יציאה לכל דורש. קשה היה מאוד להשיג את המסמכים הנחשקים הללו שיאפשרו לצאת את גבולות המדינה. ברית-המועצות, שהבטיחה לכל אזרחיה יציבות כלכלית ושוויון, וכל מיני מילים גבוהות, התבררה בעצם כבית-סוהר ענק, שקשה מאוד לחדור אליו, או לצאת ממנו.

אך רבי הירש לייב לא ויתר. את מירב המאמצים השקיע בדרכים המקובלות, וגם שאינן. הוא ניסה אפילו לא אחת, יחד עם ידידו החסיד רבי לייב צרטנר, לחצות ברגל את הגבול היבשתי בין ברית-המועצות לאיראן, כדי לנוע משם בכיוון ארץ ישראל. אך הדבר לא יצא לפועל.

לבסוף, אחרי אינספור תפילות, דמועות והשתדלויות, הצליח רבי הירש לייב, בחג הפסח

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

על איזה דברים אמר רבינו ז"ל שהם כל עניינינו?

א. כי כל העניין שלי הוא רק ראש השנה (חיי מוהר"ן תג).

ב. כי כל עסקו הוא תפילה (ליקוטי מוהר"ן תנינא, צג).

הזכרה: מאיר ווייס, חיפה
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

איזה תורה בליקוטי מוהר"ן, עצם לימודה מסוגל לתיקון הברית?

לחיות עם אור השבת ע"פ הספה"ק 'אוצר הידאה'

האם השבת אכן משפיע פרנסה לכל השבוע?

לזכור מהיכן נשפע הקדושה של הסעודות

בוזה"ק מובא שהשבת משפיע פרנסה לכל ימות החול. כי בשבת קודש מתגלה הדעת שהכל מאת ה' והכל ברצונו יתברך. ובעיקר בעת הסעודה כשיושבים וסועדים על שולחן המלך, והשי"ת בעצמו אומר 'אכלוהו היום', וכמו שרביז"ל אמר שדומה הדבר לאמא האומרת לבניה 'בני היקרים, שבו לאכול'.

כי זאת צריך לדעת שבשעת סעודת שבת אפשר ליכות להשתוקקות מופלגת להשי"ת, אם רק יתבונן מהו הסעודה שאוכל עתה, ומהיכן נשפעים המאכלים שמכניס לפיו. כי באמת כל מאכל ומאכל שאוכל אפילו בימות החול, אבל בעיקר בשבת קודש, נמשך מעולמות גבוהים ביותר למעלה, ויש בהם תיקונים עצומים ביותר, וכמו שמזכירים בכל סעודה וסעודה מאיזה עולמות של קדושה יורד השפע לסעודה זו, חקל תפוחין קדישין - עתיקא קדישא - זעיר אנפין.

ולא באנו לבאר כאן מהות הקדושה הפרטית שיש בכל סעודה וסעודה, אך בכלליות צריך האדם להתעורר לזכור שבוודאי 'מלא כל הארץ כבודו', ועל השולחן הזה שיושב ואוכל סעודת שבת נמצא אור גדול של מציאות ה' [אפילו אם ברגעים אלו ממש יש רעש והפרעות מצד בני המשפחה].

לזכור 'מלא כל הארץ כבודו' - ו'איה מקום כבודו'

ומתוך כך שמתחזק בדעתו לזכור ולחשוב שבוודאי השי"ת נוכח על שולחנו, הוא מתעורר בהשתוקקות נמרץ אחר השי"ת באופן של 'איה מקום כבודו', כי השי"ת הוא אור גדול ומופשט ונעלם עד שאי אפשר לעולם להשיגו ולתפסו. ומה בעצמו שמבין שהואור הנעלם הגבוה הזה נמצא כאן על שולחנו, הוא מתמלא בתשוקה להידבק בו.

והדעת הזה הוא שלמות הדבקות, היינו לאחר שני מחשבות אלו יחדיו, הדעת ש'מלא כל הארץ כבודו' ואפשר להשיגו ולהרגישו כי הוא נמצא בכל מקום. ומצד

שני הדעת של 'איה מקום כבודו', שה' כל כך מרומם ומנושא ואי אפשר להשיגו. והדעת הזה נשלם בעת האכילה ובעיקר בעת אכילת שבת קודש.

ועל כן בשעת הסעודה שרים ומזמרים שירי תשבחות בגדולת השם יתברך, ומפליגים לדבר ממעלת השבת עד כמה אור ה' המתגלה בו מופלג וגבוה. והניגונים האלו בשעת הסעודה יש בו כח עצום לעורר הלב להשי"ת בתשוקה גדולה מאוד עד כלות הנפש.

להמשיך דעת מסעודת שבת איך לעסוק בפרנסה בחול

וכשאדם זוכה לכיסופין האלו, אפילו מעט, אזי מתחבר לשורש הקדושה למעלה, ומשם נמשך שפע חדש של דעת למשך ימות החול, להתייחס לכל עניני הפרנסה וטרדות הממון באופן חדש ומופלא. כי אף שבוודאי בהכרח להתעסק בעניני ממון, אך אין זה מחמת שהשי"ת צריך למעשי ידי אדם, אלא מחמת שיש כוונות ותיקונים גדולים בכל מלאכה שעושים. כי כל המלאכות של חול יש בהם קדושה גדולה כמו ה"ט מלאכות שבהם בנו את המשכן, ורק מחמת שהאדם אין לו דעת, משום חטא עץ הדעת, לכן נעשה קללה בעולם שכל עניני הפרנסה נעשה כבד ומלא בטרדות ועצבות.

ולכן יש שבת קודש שאו שובת האדם מכל ה"ט מלאכות של המשכן, ומחיייה עצמו בשמחה בהשי"ת ויושב בסעודה ומזמר לאל חי, ומעורר עצמו לזכור הדעת האמת שמלא כל הארץ כבודו ואיה מקום כבודו. וזהו הכוונה שמהשבת נשפע הפרנסה לימות החול, היינו שנמשך דעת לעסוק בפרנסה באופן הראוי והנכון, כמו דוגמת מלאכת המשכן, שאף שהיתה מלאכת כפיים, אך היתה מלווה בגילוי אלקות וקרבה גדולה להשי"ת, עד שבאמת המשכן וכליו נבנה מאליו, וכל חכמי ונדיבי הלב רק כוונו את רצונם ואת ידי העשייה לעשות מעט מה שצריך, והשי"ת סייע בידם והשלים המלאכה.

(ע"פ ליקו"ה שבת ג').

מצרים הוא התחזקות האמונה, וכל הירידות והבלבולים שעוברים על האדם הכל כלול בגלות מצרים, שעיקר גלות מצרים היה כדי לתקן חטא אדם הראשון כפי שמביא כאן רבינו, והיינו לתקן ולחזק את כח המלאך שהוא עצמו חיזוק האמונה, וכפי שמבאר רבינו שחיזוק המלאך הוא בניסן שאז הוא התגלות הרצון, כי התגלות הרצון, שהכל ברצונו יתברך, הוא עצמו החיזוק של המלאך, וזה עיקר ישועת האדם, הגאולה מצרים הפרטית שלו, כשזוכה לחיזוק המלאך שהוא חיזוק האמונה לידע שכל העולם הכל הוא בחינת מלאכים שהם שלוחים לעשות רצון הבורא יתברך בעולם [וכמו שנתבאר במאמרים הקודמים].

גאולת מצרים הפרטית

כי כל מה שעובר על האדם, הוא בחינת הגלות מצרים הפרטית שלו, וכשם שגלות מצרים הכללית היה בה תיקונים נוראים, דווקא מתוך הירידה לכל הבלבולים וההסתרה על האמונה, עד שעיי"ז זכו לתקן חטא אדם הראשון, וזכו להארת הדעת והאמונה, כך גם אצל כל אחד ואחד, כל הבלבולים וקטנות המוחין שעובר עליו, הכל הוא לתכלית של תיקון וברור מתוך המקום שהוא שם, ועיקר עבודת האדם הוא להמשיך את האור של יציאת מצרים שהוא התגלות הרצון שהכל ברצונו יתברך, שהוא עיקר הארת האמונה, וכפי מה שממשיך האדם על עצמו את הארת האמונה, כך זוכה לצאת מהגלות הפרטית שלו [שזהו בחינת חיזוק המלאך]. והעיקר הוא להמשיך את ההארה הזו של חיזוק המלאך גם למקומות של הקטנות, בחינת שינה וחלום, שזה עיי"ה הדיבורים המשיבים את הנפש.

כי עיקר גאולת מצרים הוא להויליד דעת, וכל נקודה של הארת הדעת והאמונה אצל האדם, זהו בחינת חיזוק המלאכים, שהוא עצמו חיזוק האמונה לידע שכל מה שנעשה בעולם הכל הוא ברצונו יתברך ובשליחותו, ועניין זה תלוי הרבה במאכלים, כי כשמתחזק כח השדים שבמאכלים, יכול האדם ליפול עיי"ז מהאמונה, ומגלה רבינו שהדרך להמשיך בכל השנה את הארת הדעת האמונה של יציאת מצרים, שעל ידי זה נעשה חיזוק המלאכים שבזה תלוי עיקר קדושת האדם, הוא עיי"ה השמחה, ובפרט בשעת האכילה שאז צריך ביותר לחזק את כח המלאכים.

כח השמחה

ולכן צריך האדם לידע שהשמחה היא עבודה גדולה ונוראה, ועיקר קדושת האדם תלוי בשמחה, כי עיי"ה השמחה ממשיך האדם על עצמו את הארת האמונה שמאיר ביציאת מצרים, ועיי"ז מאיר עליו דעת לידע שכל מה שעובר עליו הכל הוא תיקון וברור, ועיי"ז אינו נופל מהאמונה מכל מה שעובר עליו, אלא אדרבא מבין שיש לו עבודה להאיר דייקא במצב הזה את הארת האמונה, ועיי"ז זוכה גם לקדושה שתלויה בחיזוק המלאך.

סדר התיקון

וסדר התיקון במה שעובר על כל אחד ואחד, הוא בדיוק כפי סדר התיקון שהיה ביציאת מצרים שהיה עיי"ה הצעקה להשי"ת עיי"ז זכו להתגלות האמונה והתגלות העצה וכנ"ל עד שזכו לאור התפילין, כך גם אצל כל אחד ואחד כשעובר עליו בלבולים ונסתר אצלו אור האמונה, צריך לצעוק לה' מעומק הלב עיי"ז מוליידים ומגלים את העצות [כמו שמתבאר בתחילת המאמר], ואז זוכים להארת האיש תבונות עיי"ה שמכניסים רוחניות אלקות לתוך צמצומים, עד שזוכים לאור התפילין שהוא הארת הדיבורים הכשרים המשיבים את הנפש בכל מצב, גם בקטנות המוחין.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"מ סי' ס"א | לקו"ת סי' ה' יש לפנות: yotamattar@outlook.co.il לשמיעת השיעורים על התורות הנ"ל בקו היעודי בקול הלשון 036171116, באידיש בשלוחה 6, בלשון ק' בשלוחה 5.

מושגים בתורה ה' תניינא

השגות

קדושת החותמות

כאשר משלימים את החותם וקדושה, והיינו ששפע המוחין מתגלה כראוי בתוך הצמצום כראוי, אזי נשלם גם החותם בפשטות וכשרות הנהגת ישראל, וכן אצל האדם כשהוא בשינה ובבחינת שינה, ועל כן כל קדושת המוחין תלוי בזה שיבוא מהם הארה ורשימו למעשה גם בזמן של פילוק המוחין, שיהיה הכל חתום כראוי בשמחה בפשיטות בעצם זה שהכל בכשרות קדושת ישראל, וגם בכלי גשמיות העולם. והדרך לקנות את החותם הוא להתייגע ולהפך כל הגשמיות ועליית הכוחות לדבקות המוחין בה', שהיא עליית האמונה, אך כל זה מתוך צמצום כראוי, והוא חותם עליון. ולכן צריך זהירות שלא יהיה דעת ומוחין להפך מקדושת הצמצום הראוי שהוא תפילין שיש בהם פגם, ועבודת התמימות הקדושה מצילה מפגם זה.

הריגול השנתי

סיפור ידוע על ר' אייזיק מקראק. ר' אייזיק האביון חלם שאוצר אדיר טמון מתחת לגשר בוינה, לאחר טלטולים מרובים פגש מתחת לגשר חייל שצחק על חלומו, בציניו שגם הוא חלם שישנו אוצר גדול מתחת לתנורו של ר' אייזיק האביון מקראק. מידוענו חזר לקראקא, חפר מתחת לתנור בביתו, מצא את האוצר הגדול והתעשר.

גירסאות רבות לסיפור, אך רבי נחמן מברסלב חידד ביתר עומק את משמעותו הפנימית של הסיפור המופלא. הסביר שזוהי הסיבה שהאדם נוסע לצדיק, הצדיק מגלה לאדם שהאוצר נמצא אצלו מתחת לתנור, הכוחות האדירים ביותר כבר נטועים בעמקי נפשו, אלא שבכדי לגלות מציאה זו עליו לנסוע לצדיק.

מה פשר הגילוי הזה?!

יכול אדם לחיות שבעים שמונים שנה במירוץ חסר מעצורים, רודף אחר יעדים חסרי טעם וחשיבות, ואינו עוצר אפילו לרגע מזרימת החיים לחשוב, "הי, מה קורה איתי, לאן אני רץ, מה אני רוצה, לשם מה אני חי".

הרגע של העצירה, של הגילוי הפלאי, שמעורר את האדם לחפש את האוצרות שגנוזים בו, היציאה למסע החיפוש, היא הרגע המכונן שבו האדם כביכול נולד מחדש. או אולי אפילו, נולד לראשונה.

אבל זה בכלל לא פשוט!

היות שבדרך כלל, בחיי היומיום השגריים שולט שר השכחה, שכחה כזו שאינה מסירה מתאי הזכרון רק פרטים או מאורעות - אלא מטשטשת את עקבות החיים עצמם. מבבלת את מוח האדם ממסלול חייו ואושרו.

שכן מי שאוצר חיים טמון מתחת לתנורו, ויש לו אפשרויות וכוחות גדולים, יש לו אפשרות להתהפך ולחזור בתשובה - ותחת זאת הוא מתגלגל ברפש, מעדיף להשקיע את עיתותיו בחיפוש אחר עניבה חדשה, או אפילו להתעסק במקום טוב

עומק הפרשה

מלחמת עמלק

וַיִּזְבֶּה בָּן פֶּל הַנְּחֻשָׁלִים אַחֲרָיו: כֹּל מִי שְׁהִיהָ הָעֵנָן פּוֹלְטוֹ הִיָּה נִישׁוֹל וּרְבֵן אֲמַרִי שְׁבֹט דָּן שְׁפֹלְטוֹ הָעֵנָן (מדרש תנחומא).

רבי נתן מבאר כדרכו את עומק הענין בדרך עבודה. עיקר ירידת האדם לעולם הוא כדי לאסוף אבידות.

ניצוצות קדושות וחלקי נשמה השייכים לחלקו ולשורש נשמתו ובנפלאות תמים דעים ירדו והתגלגלו בכל בריאה ובריאה שברא הש"ת בעולם, וכשהאדם מתנהג בדבר בכשרות הוא מעלה אותם לשרשם.

אבל מגודל החושך וההסתרה ניצוצות אלו מוסתרים עד מאוד, וזה גורם שכשהאדם נגיש לעסוק באיזה דבר נדמה לו שאין לדבר זה קשר להש"ת ולעבודת ה', וסיבת הדבר היא שניצוצות אלו התרחקו מאד מהקדושה ופעמים שאף נאבדו ונסתרו בעמקי הקליפות, ומתוך כך נדמה לאדם שדבר זה מנותק ונפרד מהש"ת. עבודה זו היא מפלאי הבריאה, איך הש"ת מגלגל עם האדם כל מיני גלגולים בגשמיות וברוחניות, מטלטל אותו ממקום למקום, ושולח במחשבתו כל מיני רצונות ורעיונות להביא את הדבר לתחת ידו כדי שיבוא לידי תיקונו.

בנין השכינה הק' הוא משנים עשר חלקים כביכול, כנגד שנים עשר שבטי י-ה, כל אחד מהשבטים נטל חלק אחד בבנין השכינה הק' בדרך אחרת (כמובא בספר יצירה פ"ה מ"א ועוד), חלקו של שבט דן היה - "מאסף לכל המחנות" (במדבר י, כה), ודרשו חז"ל (ירושלמי עירובין פ"ה ה"א) שהיה נוסע באחרונה וכל מי שהיה מאבד דבר היה שבט דן מחזירו לו.

חנוך לנער

יסודות החינוך ע"פ דעת רביז"ל

מה עושים, נשואים את הנערים קריים ולא מתעוררים בתשובה?

במאמר החינוך של פרשת שופטים הצענו הצעה: לשאול את הילדים: מה זה אלול, ואז ניווכח שרוב הריחוק והקיריות שלהם אינו מגיע מהכבידות של היצר הרע ומהניתוק מהרגשים של קדושה, אלא בעיקר מחוסר הבנה מהו אלול ומהו תשובה. אילו היו יודעים בצורה נכונה מהו אלול, היינו פוגשים אותם מחוברים יותר.

בעקבות אותו מאמר, קבלנו מכתב במערכת, על מגיד שיעור שעשה מבחן לבחורים, בו התבקשו להשיב בקצרה על מספר שאלות. [א] מה זה אלול. [ב] מה זה תשובה? [ג] האם אתה מבין 'למעשה' מה לעשות בחודש הזה? [ד] האם חודש אלול מעורר בך הרגשה נעימה?

התוצאות היו לא נעימות. רובם השיבו [כל אחד בסגנונו], על חודש מפחיד בו ה' דן את כל העולם, בודק כל אחד היכן הוא אוהז במעשיו, ולפי זה קובע את ההצלחה והחיים של השנה הבאה. ולשם כך צריך במהרה להפוך לצדיקים ללא שום פגם. וכיון שבאמת לא יודעים בדיוק מה לעשות למעשה, לכן די באיזה קבלה קטנה שיכולים לעמוד בו, ומצפים כבר לסוכות, לעבור את ימי המתח של ארבעים ימי האלול, עשרת ימי תשובה ויום הכיפורים.

מעט השיבו, שהחודש הזה מעורר בהם ריח נעים של רוממות, כשנזכרים מהניגונים של סליחות והתפילות של הימים נוראים. אבל למעשה לא יודעים מה לעשות בימים הללו, חוץ מכך שצריכים לשמוע דרשות בו הדרשן דורש עד כמה חובה לשוב בתשובה.

ומסיים המג"ש הנכבד את מכתבו במלים של אכזבה וצער: התשובות של תלמידי הזכירו לי את מה שאמרה בתו של רביז"ל: "באלול בוערים ובווערים ולא עושים כלום!" ועכשו לראשונה הבנתי למה כבר גם לא 'בוערים', פשוט מאוד, המושגים של אלול ותשובה מבולבלים אצלם. ואני בבערותי עוד מנסה, לגעור בהם על הניתוק מהרגשות של אלול...

◆ ◆ ◆

דבר ראשון, יישר כח על המכתב. דברים אלו מעוררים אותנו כמחנכים וכוהנים לשים לב לחדד אצל התלמידים את ההגדרה וההבנה המדויקת של מושגי יהדות. כי חוץ מהדרשות שהם שומעים, צריכים לזכור האם הבינו נכון את המושג. כמו בלימוד גמרא, בו המג"ש בודק את הנער האם הבין נכון את המושג הבסיסי של הסוגיא הנלמדת. כך צריך לשים לב להבהיר מושגי יהדות בסיסיים, שמשום מה אנו בטוחים שהנערים כבר יודעים הכל ממה ששמעו בעבר כשהיו בגן ילדים.

הדבר נכון לא רק בענין 'אלול ותשובה', אלא גם בעניני אמונה ובטחון, מצוות לימוד התורה, תפילה, למה יושבים ביישיבה וכו', כשהיסודות לא ברורים, לא יעילו כמעט דברי התעוררות לזרז לקיום הדברים.

ולענין אלול: חשוב לחדד, שה' מלא רחמים, ואוהב כל אחד בכל מצב, ואינו מחפש להכשיל אותנו, ורק רוצה שניזכר בו שהוא קיים. [במאמר הבא, נזכיר עוד כמה נקודות לחידוד הדברים].

◆ ישמח לב מבקשי ה': לקראת ימי ר"ה הבעל"ט יצא לאור ספר 'נועם ההכנה', מאמרים נפלאים על עבודת ימי ר"ה מאת הגה"ח רבי ניסן דוד קיוואק שליט"א, וכן ביאור קצר על כל המאמרים שאמר רביה"ק זי"ע בימי ראש השנה, לעובדא ולמעשה.

◆ בשורה משמחת: לאחר הביקוש הרב בשנה שעברה, ניתן שוב להשיג את הספר היקר והנפלא "הליכות קודש" על ימים נוראים, אלול וחודש תשרי, הנותן טעם חדש ומחבר את עבודת הימים הנשגבים הללו לחיים האמיתיים של כל אחד. נערך ביד אמן ע"י הרה"ח ר' אברהם יצחק קלצקי שליט"א, ומופיע במהדורה מפוארת ובכריכה קשה. להשיג ברשתות הספרים ובנקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב. טל' למפיצים בלבד: 0556727336. בארה"ב: 8453236382.

◆ הופיעה יצירה מיוחדת: "שלושה יגיונים"; מאה עמודים ובהם שלושה סיפורים מרתקים הגדושים באור בהירות הדרך, מאת הרב ברוך לב שליט"א. לכמויות: 0527622035.

◆ עדכון: בימים הקרובים נסגרת ההרשמה ל"דעם רבינ'ס בית חינוך לבנות" (אידיש) עטה"ק בבית שמש, לגני א' ב' ג'. לביירוים וקבלת טופס הרשמה: 0583243361.

יורל ע"י מכוני עלה לתרופה
בכל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-859148
המערב נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישות נכח נצוה: עלה לתרופה, בנק
מרביתל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

עקר עבודתנו בראש השנה ויום הכפורים
שאנו עוסקים רק לנלות מלכותו בלי
שום חקמה, כי אנו מסלקין דעהנו
לגמרי ומבטלין עצמנו לגמרי, שזהו
עקר עבודתנו פאלו הימים הנוראים שאנו
עוסקים כל ישראל בתפלות ותחנונים
ובשירות ותשבחות של ספר תהלים
ושארי מיני פקשות ותחנונים וסליחות
ופיוטים וכו', שקל זה הוא בחינת
המימות ופשיטות בלי חכמות כלל, כי
אנו מגלין מלכותו יתברך בתמימות לבד
בלי שום חכמות:

(ליקוטי הלכות נטי"י שחרית גה)

יהלום

ועל-כן עקר התשובה

על כל ההטאות,

הוא שפלות:

(ליקוטי הלכות נטי"י שחרית גה)

האם כל אחד יכול לשוב בתשובה?

החידוש של אלול הוא: שהש"ת מגלה י"ג מידות של רחמים ופוחת דרך לכל אחד לחזור אליו, ויש להזהר לא לכפור בתניקין של אלול.

למה נדמה שהתשובה כל כך רחוקה ממני?

הזינוך שצריך בשביל התיקון הוא, לעבור הרגשה חזקה כאילו לעולם לא יוכל להתקרב לה'. והתשובה הוא לשבור את ההרגשות האלו, ולהאמין שבוודאי ה' מלא רחמים עליו, והקשר ביניהם לעולם לא נותק, ובוזה תלוי תיקון הברית, (ליקו"ה תפילין ד').

למעשה קשה לי לעשות תשובה? על איזה עוון עלי לשוב מקודם בתשובה?

זאת מחמת שאינך יודע מהו תשובה, השאלה שלך נובעת מההבנה כאילו 'תשובה' פירושו לתקן את המעשים, ולכן אתה שואל, איזה מעשה לתקן ראשון. אך האמת ש'תשובה' פירושו 'לשוב לה', להתרגל לחשוב מחשבות שיש ה' בעולם ואתה קשור איתו. זה מה שעושים בר"ה, מתעסקים במלכות ה', לא בשיפור המעשים, ורק כתוצאה מהזכרון שיש מלך

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

רקוד ומחייאת בפנים והשמעת קול בשבת

סעיף א - רקוד ומחייאת בפנים

א. בשבת ויום טוב אסור לרקוד או למחא בפנים או הקשת אצבע האגודל על האצבע האמצעית (ש"ע, שלט ג).

ב. אומנם מתיר להסתובב בפעגל ולזמר [כנהוג בסיים שמחה ואחרי התפילה], פיון שאין עושים אז תנועות המיוחדות לרקוד (שלחן שלמה, תקד הערה ג). וי"א שאם אין רוקדים עם תנועות הגוף לפי קצב השירה יקרא, אין הדבר אסור (דברי יהושע, ב מב ד. ראה בערוך השלחן ט).

ג. מתיר למחא פה בשנוי, כגון שפמים ביד אחת על אחורי פה היד השנייה (ש"ע שם).

מתיר למחא פה בשאין משמיע קול כלל (הלכות שבת בשבת, ב יח א). וכן התירו למחא פה או להכות באצבע על אצבע, באפנים שונים בשאין הפטרה לשירה, כגון בסיים דרשה וכו'.

ד. אף באופן שנגחב לרקוד ולמחייאת בפנים - מכל מקום התירו במצבים שונים, ויבדלהן:

(א) מתיר לרקוד ולמחא פה בשמחת תורה לכבוד התורה (משנ"ב ח).

(ב) בהתנה - יש אוסרים לרקוד ולמחא פה (פרמ"ג, א"א א. ש"ע הרב, ב. ראה בכף החיים, י יג ויד. שלחן חיים בחדש, סימן שז). אף למעשה נהגו

להקל, ויש להם על מי שיקמכו (רמ"א בטעם).

השני ובש"ת רמ"א קנה. ש"ש, ביצה ה ס"ס ו. מקור חיים, ג. אשל אברהם, ג. אבני ישיבה, ב לה ד. נשמת שבת, ו תסב. וכן ראה: במהר"ם שיק, או"ח קכז. אגרות משה,

או"ח ב ק. ובמשנ"ב ח אסר, אך בסק"י ובשע"צ תכו יב משמע (שומרת).

(ג) בשמחת שבע ברכות ואיפרי' או לשאר שמחה של מצוה - הדיו הוא כאמור באות הקודם (ש"ש, כח מד. אבני ישיבה שם. וכן מצודר בנשמת שבת שם).

(ד) בשבת ויום טוב בעת השירה בלכה דוד', בתמירות שבת וכו' - גם כן הדין כאמור מקדם שלמעשה נהגו להקל, ויש להם על מי שיקמכו (א"א, שם. מנח"א א כט. לב אברהם, א מב. נשמי"ש שם. וראה בקובץ בית אהרן וישראל גליון ע עמוד קמג, שכן נהגו בקבלת שבת הרבה מהצדיקים וגם מחכמי אשכנז מקדמת דנא).

(ה) וכל שכן שמחת למחא בפנים בעת התפלה מחמת התעוררות וכו'.

סעיף ב - השמעת קול

א. אסור להשמיע קול בשבת עם פלי נגינה או פלי המיעד להשמעת קול, מפל סוג שהוא. וכן אסור להשמיע קול בעצרת פלי אפלו אינו מיעד להשמעת קול. אכן התירו באופן זה כשאינו בדרך שירה או לפי קצב קלשהו, ואכמ"ל פרטי דין זה

(רמ"א, שלח א).